

[Iver Poulsen.]

offentlig tjeneste og hverv er udformet uden særlig hensyntagen til ministrenes pligtforhold.“

Professor Poul Meyer har i en kronik i Information den 13. december 1962 udtalt, at hans begrundelse er „først og fremmest af folkelig-politisk karakter, man kan også sige af psykologisk karakter.“ Forslagsstilerne deler denne opfattelse.

Regeringens opfattelse af spørgsmålet blev udtrykt allerede under åbningsdebatten af den højtærede statsminister, der fastslog — Folketingstidende sp. 277 — at

„... med kommissionsbetænkningens afgivelse er kun en juridisk vurdering afgivet; det er vor opgave at lade en politisk vurdering følge efter. Og jeg vil da gerne sige her“ — fortsatte ministeren — „... at regeringen gerne vil medvirke til, at et forslag til en sådan lov forhandles og, såfremt et juridisk holdbart og forsvarligt grundlag kan findes, gennemføres.“

I tilslutning til det i kommissoriet stillede spørgsmål om, hvorvidt der skønnes at være behov for en særlig lov, opfordredes kommissionen til „i bekræftende fald (at) udarbejde udkast til en sådan lov“. Da spørgsmålet af kommissionens flertal ikke besvarede bekræftende, har kommissionen ikke fundet anledning til at udarbejde et sådant lovforslag, hvorimod der i mindretalsudtalelsen er givet visse anvisninger på, hvad eventuelle lovregler bør indeholde.

Da der altså ikke forelå noget lovudkast fra kommissionen, og da det af den højtærede statsministers i øvrigt stærkt positive udtalelse fremgik, af et forslag næppe kunne forventes fra regeringens side, var initiativet herefter overladt til folketinget.

På denne baggrund fremsattes den 12. december 1962 på partiet venstres og det konservative folkepartis vegne et forslag til lov om ministres ansvarlighed, Folketingstidende sp. 1803.

Da den opfattelse af det principielle spørgsmål, som ligger bag det nævnte lovforslag, stemmer med opfattelsen i vort parti, kan vi for så vidt være enige heri, ligesom vi i væsentlige henseender er enige i de hovedsynspunkter, som forslaget er udtryk for. Vi kan herom henvise til de af vort partis ordfører fremsatte udtalelser under førstebehandlingen af lovforslaget, sp. 2153 og

følgende. Som der også her blev givet udtryk for, er det imidlertid vor opfattelse, at det nævnte forslag ikke i tilstrækkelig grad opfylder den forannævnte, af den højtærede statsminister formulerede, rimelige forudsætning, at det er „et juridisk holdbart og forsvarligt grundlag“. Samme opfattelse kom under forslagetes førstebehandling til orde bl. a. fra den højtærede justitsministers side.

Da vi ikke har anset det for muligt, at der alene ved ændringsforslag kan tilvejebringes et tilfredsstillende resultat, har vi foretrukket at fremsætte et selvstændigt lovforslag. Med henvisning hertil anmodede vi det nedsatte udvalg om at give et medlem af vort parti adgang til at deltage i udvalgets møder uden stemmeret og uden ret til at fremsætte nogen udtalelse i betænkningen. Denne anmodning fremsatte jeg i mit indlæg her i tinget den 18. januar i år (sp. 2159) under henvisning til en betænkning og indstilling fra folketingets udvalg for forretningsordenen, afgivet den 10. dec. 1953. Udvalget har som bekendt ikke ment at kunne imødekomme denne anmodning, og vi har da anset det for nødvendigt at fremsætte vort forslag direkte over for det høje ting.

Med hensyn til indholdet af det hermed fremsatte lovforslag skal vi i det væsentlige indskrænke os til at henvise til de udførlige bemærkninger hertil. Herudover skal vi anføre følgende:

Bortset fra, at det forannævnte lovforslag ganske naturligt har været af betydning — såvel positivt som negativt — for den endelige udformning af nærværende forslag, har udgangspunktet herved i flere henseender været loven af 15. marts 1939. I øvrigt har man ifølge sagens natur støttet sig på den i kommissionsbetænkningen givne fremstilling bl. a. af gældende dansk ret og på de af professor Poul Meyer fremsatte mindretalsudtalelser.

I forhold til loven af 1939 har man tilstræbt en forenkling både indholdsmæssigt, juridisk og sprogligt samt en klarere systematik.

I §§ 2-6 angives de handlinger og undladelser, for hvilke en minister efter denne lov kan drages til ansvar, respektive visse betingelser herfor.

§ 7 indeholder i stk. 1 en generel angivelse af gerningsindholdet og i stk. 2 de subjektive